

"In de voorziening was weinig te doen" | Jordi

Door **De Ambrassade** | **16-24 jaar**

De thuissituatie van Jordi was niet oké. Hij kwam in een voorziening terecht. De kampen bij jeugdwerkorganisatie LEJO gaven hem zelfvertrouwen.

Lees het verhaal van Jordi, in stripvorm.

Praat erover

Bel met Opgroeipunt

078 170 000. Maandag-vrijdag
8:00-20:00 uur.

Chat met JAC

Maandag-vrijdag: 13:00-19:00
uur.

Ga langs bij JAC

Check het adres en de
openingsuren van een JAC in je
buurt

Mail met JAC

Antwoord binnen de 3 werkdagen

Jordi

Vanaf mijn 12e
ging ik na school
werken in een tankstation.

Ik bleef zo lang
mogelijk hangen...

Hier was ik
welkom...

en veilig.

Thuis was dat niet.

We hadden niet
altijd genoeg eten.
Ik werd ervan
beschuldigd bij
de buien om een
bolderham te vragen.

Dat had ik niet
gedaan, maar ik
kreeg er wel
maanden slaag
voor.

Vandaag heb ik moeite om eten aan te nemen, zelfs wanneer een collega een koekje aanbiedt.

Uiteindelijk werden mijn broer,
zus en ik in een voorziening
geplaatst. Ze hadden ons
veel sneller thuis moeten weghalen.

Ik werd eerst
ingedeeld in de
leeftijdsgroep van de
0-tot 12-jarigen.

Daarna werd ik
overgeplaatst naar
de oudere groep.

In de voorziening was weinig te doen.

Er heerste routine.

Ik en de andere jongeren zaten in hetzelfde schuitje, maar we waren geen vrienden.

De voorruining lag in dorp, tussen de velden.
en ver weg van de stad.

Om schoolvrienden te zien, was ik uren onderweg.
Ik moest altijd terug zijn voor het avondeten.

Maar gelukkig waren er schoolvakanties.

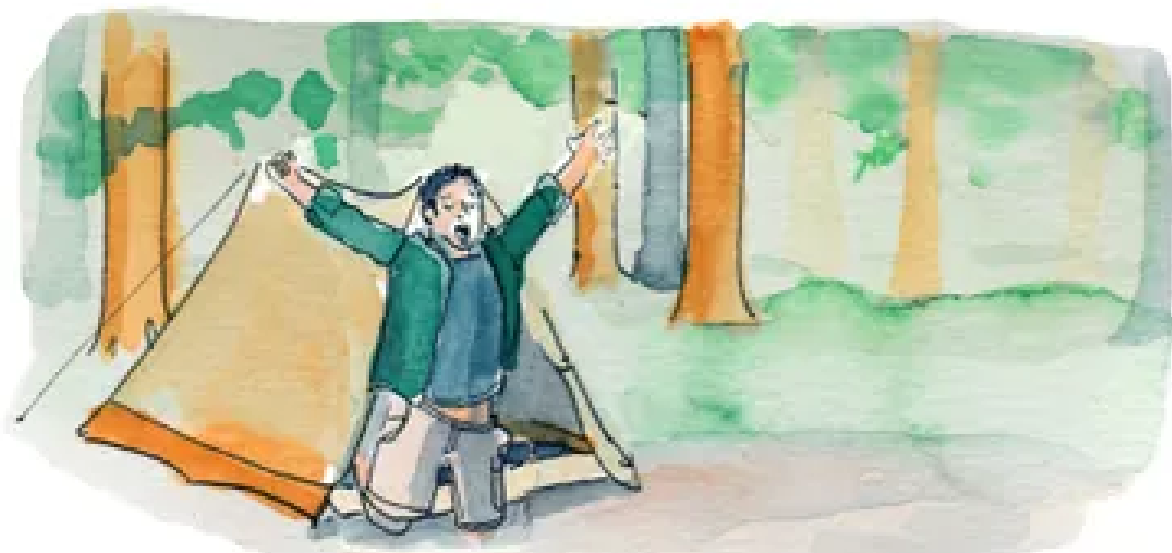
Want dan kon ik op kamp gaan met LEJO.

Die kampen gaven me zelfvertrouwen.

Ik werd uit mijn cocon getrokken.

Ik ging eerst met tegenzin, een animatoren cursus volgen en kreeg direct veel vertrouwen van de organisatie. Het motiveerde me om sociaal werk te gaan studeren.

Mijn familie vond dat een slecht plan,
bij LEJO kreeg ik wel steun.

Ook toen het OCMW beloofde me niet meer te financieren, bleef LEJO in me geloven.

Ik ging werken voor een callcenter.

Soms kan ik horen hoe ongelukkig de persoon aan de andere kant van de lijn was. Dit job was niets voor mij, ik wil mensen helpen.

Ik bleef vrijwilliger bij LEJO.
Uiteindelijk werden zij mijn springplank.

Ze spoorden me aan een opleiding leefgroepwerking te volgen. Ik liep stage bij hen. Nu ben ik educatief medewerker bij LEJO.

Als tiener had ik vaak het gevoel dat de begeleiding niet echt maar me luisterde.

Er was een uitzondering.

Maar zij kreeg na haar zwangerschap verlof een andere jongere toegewezen.

Nu weet ik heel goed wat de jongeren waarmee ik werk met hebben.

Het geeft me energie een plek voor ze te creëren
waar ze welkom zijn.

A watercolor illustration of a person standing on a beach, looking out at two dogs running. The person is wearing a blue hoodie and shorts. The dogs are one black and white, and the other is brown and white. The background features a sunset or sunrise sky with orange and yellow hues, and a blue body of water with birds flying in the distance. The text is written in a handwritten style in the upper right quadrant.

Ik heb me voorgenomen
om het leven meer te nemen
zoals het komt. Ik worstel
nog steeds met bewijsdrang,
maar ik wil loslaten.

*Maak tijd vrij
een project van*

*tekst en beeld door
Charlotte Van Hacht*

FOTO: Andrik Langfield